

Sygn. akt VI Ka 2/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 marca 2017 r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w VI Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Andrzej Tekieli

Protokolant Małgorzata Pindral

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Jeleniej Górze R. R.

po rozpoznaniu w dniu 10 marca 2017 roku

sprawy **M. P.** ur. (...) w L., s. E. i M. z domu S.

oskarżonego z art. 278 § 1 kk w związku z art. 64 § 1 kk

z powodu apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Bolesławcu

z dnia 10 października 2016 r. sygn. akt II K 399/16

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok wobec oskarżonego M. P.;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. J. K. kwotę 516,60 zł w tym 96,60 zł podatku od towarów i usług tytułem nieopłaconej obrony oskarżonego z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

III. zwalnia oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze obciążając nimi Skarb Państwa.

Sygn. akt VI Ka 2/17

UZASADNIENIE

M. P. oskarżony został o to że:

w dniu 31 grudnia 2015 roku w B. dokonał zaboru w celu przywłaszczenia samochodu marki F. (...) numer rejestracyjny (...) nr VIN (...) wartości 4500 zł. wraz z pozostawionymi w pojeździe: trzema przedłużaczami długości ok.50 metrów wartości łącznie 100 zł., skrzynkę narzędziową wartości 500 zł., plastikowy kanister pojemności 5l wartości 20 zł., urządzenie (...) sieci N. wartości 300 zł., telefon komórkowy marki N. wraz z kartą sim o nr wywoławczym (...) wartości 150 zł., pojemnik plastikowy pojemności 4 litrów wartości 20 zł., pieca na olej napędowy wartości 200 zł., latarki akumulatorowej wartości 100 zł, trzech ładowarek wartości 60 zł, powodując łącznie straty wysokości 5950 zł na szkodę Z. L. przy czym czynu tego dopuścił się po odbyciu kary pozbawienia wolności za przestępstwa podobne w okresie od 29.12.2009 r. do 23.06.2010 r., od 21.10.2012 r. do 26.02.2013 r.- 10 miesięcy za czyn z art.13 § 1 k.k. w zw. z art. 298 § 1 k.k. orzeczonej wyrokiem sygn.akt VI K 770/07 Sądu Rejonowego w Bolesławcu oraz w okresie od 26.02. do 12.06.2013 r., od 21.01 do 26.08. 2015 r., częściowo 1 roku pozbawienia wolności orzeczonej łącznie tegoż sądu II K 496/12, obejmującym wyroki II K 1040/09 i II K 1554/09 za czyny z art.286 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k.

tj. o czyn z art.278 § 1 k.k. w zw. z art.64 § 1 k.k

Sąd Rejonowy w Bolesławcu wyrokiem z dnia 10.10.2016 r. w sprawie II K 399/16:

1. uznał oskarżonego M. P. za winnego zarzucanego mu czynu opisanego w części wstępnej wyroku z tym iż przyjął że w sprawie sygn. akt VI K 770/07 karany był za przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 289 § 2 k.k., stanowiącego przestępstwo z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 278 § 1 k.k. wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności;

2. na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego obowiązek naprawienia szkody poprzez uiszczenie na rzecz pokrzywdzonego Z. L. kwoty 730 złotych;

3. zwolnił oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

Apelację od powyższego wyroku złożył osobiście oskarżony M. P.. Oskarżony wskazał w apelacji że wyrok zaskarża w części dotyczącej orzeczenia o karze zarzucając nadmierną jej surowość, w uzasadnieniu środka odwoławczego kwestionował jednak ocenę dowodów podnosząc m.in. że ze względu na ciemności pokrzywdzony Z. L. nie mógł zidentyfikować go jako sprawcę kradzieży, choć sam przyznawał że samochód zabrał, pojechał nim do swojego domu i „zaparkował” w stodole. Oskarżony podniósł także, że nie został zawiadomiony o terminie rozprawy przed Sądem I instancji ani na nią „dowieziony” mimo że wówczas przebywał i cały czas przebywa w zakładzie karnym. Z treści apelacji wynika że wniósł o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania względnie o zmianę wyroku i złagodzenie kary pozbawienia wolności i orzeczenie jej z warunkowym zawieszeniem wykonania.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do stwierdzenia skarżącego że nie został zawiadomiony o terminie rozprawy głównej i na nią doprowadzony mimo że przebywał w zakładzie karnym przyznać należy że z wydruku NOE – SAD wynika że M. P. w okresie od 28.07.2016 r. do 12.01.2017 r. przebywał a zakładzie karnym będąc pozbawionym wolności w innej sprawie i że zawiadomienie o terminie rozprawy głównej wyznaczonej na dzień 10.10.2016 r. dwukrotnie awizowane w dniach 2.08 i 10.08.2016 r. wysłane zostało na jego adres zamieszkania gdy przebywał już w zakładzie karnym (k.94, k.98). To jednak na oskarżonym na mocy art. 139 § 1 k.p.k. ciążył obowiązek poinformowania Sądu o zmianie miejsca pobytu, co odnosi się także do sytuacji pozbawienia wolności w innej sprawie, brak zaś uczynienia zadość temu obowiązkowi spowodował, iż zawiadomienie wysłane na dotychczasowy adres zamieszkania słusznie Sąd uznał w oparciu o powyższy przepis za prawidłowo doręczone. To zaś powodowało iż Sąd I instancji władny był na podstawie art. 374 § 1 k.p.k. uznać obecność oskarżonego za nieobowiązkową na rozprawie (k.99) i tym samym prowadzić postępowanie dowodowe i wydać wyrok pod jego nieobecność. Jedynie na marginesie wskazać należy, że jeżeli wolą oskarżonego było aktywne uczestniczenie w postępowaniu, złożenie wyjaśnień przed Sądem, składanie wniosków dowodowych itd. mógł on stawić się na rozprawę odwoławczą i uczynić powyższe, czego jednak nie zrobił. Nie sposób więc uznać że naruszone zostało prawo do obrony oskarżonego.

Sąd I instancji trafnie ocenił materiał dowodowy zgromadzony w sprawie dochodząc do prawidłowego wniosku że sprawstwo i wina oskarżonego nie budzą wątpliwości. Zeznania pokrzywdzonego Z. L. w których opisał on ze szczegółami przebieg kradzieży a następnie odzyskania przez niego samochodu i większości pozostałych rzeczy - wbrew twierdzeniom skarżącego – jednoznacznie świadczą że to oskarżony M. P. był sprawcą kradzieży (k.99 odwrót – k.100 , k. 3 – 4). Sam oskarżony w postępowaniu przygotowawczym w istocie potwierdził że zabrał ten samochód i pozostawił go w swoich zabudowaniach (k.33), choć podawane przez niego okoliczności tego zdarzenia nie są wiarygodne, zważywszy na treść zeznań pokrzywdzonego popartych innymi dowodami wskazanymi w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Podkreślić należy że pokrzywdzony szczegółowo podał jakie rzecz znajdowały się w samochodzie i razem z nim zostały skradzione (k. 3 – 4, k. 68 – 69). Także w tym zakresie zeznania pokrzywdzonego nie budzą wątpliwości co do ich wiarygodności.

Kwalifikacja czynu oskarżonego jako kradzieży z art. 278 § 1 k.k. w tej sytuacji również nie budzi wątpliwości. Sąd I instancji prawidłowo przyjął także, że oskarżony działał w warunkach art. 64 § 1 k.k., zmieniając nieznacznie opis czynu w zakresie działania w warunkach recydywy podstawowej.

Wymierzona oskarżonemu kara 1 roku pozbawienia wolności nie jest karą rażąco surową zważywszy na istniejące w sprawie okoliczności obciążające, przede wszystkim wielokrotną uprzednią karalność. Z karty karnej wynika, że oskarżony M. P. był od 2007 r. 8 – krotnie karany za różnego rodzaju przestępstwa, przede wszystkim za przestępstwa przeciwko mieniu (k.75 -76). Jest więc oskarżony sprawcą w znacznym stopniu zdemoralizowanym, wobec którego nie sposób przyjąć pozytywnej prognozę kryminologiczną. Uprzednia karalność oskarżonego na kary bezwzględne pozbawienia wolności wyklucza warunkowe zawieszenie wykonania orzeczonej wobec niego kary. Nie budzi także wątpliwości orzeczonej wobec niego środek kompensacyjny z art. 46 § 1 k.k.

W tym stanie rzecz Sąd Okręgowy utrzymał w mocy zaskarżony wyrok wobec oskarżonego M. P..

Na podstawie art. 29 ust.1 ustawy prawo o adwokaturze Sąd Okręgowy zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. J. K. kwotę 516,60 zł. w tym 96,60 zł. podatku od towarów i usług tytułem nieopłaconej obrony z urzędu skazanego w postępowaniu odwoławczym.

Na podstawie art. 624 §1 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. mając na uwadze sytuację materialną oskarżonego Sąd Okręgowy zwolnił go od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze obciążając nimi Skarb Państwa.